

Pisalo se je leto dvatisočstir,
naš France v srcu začutil je nemir,
v delavnici prav'ga dela ni, ponk sameva, slišati
ni zvoka starga pleha in kladiv odmeva.
Na senčni strani Alp, tam čez mejo,
Opel letnik 37 ga na Češkem čaka, mu povejo.
Se pripravlja mesec, skoraj dva,
korajžo zbere, junija za zakladom se poda.
Prijatelj dober mu kaže pravo pot,
do Dunaja in Kladna prišli smo brez nezdod.
Tam avto je v garaži stal, bil je na ogled,
France pri ceni cinca, to krasen je izlet.
Gleda ga minuto, dve, pri kronah ni popusta,
France kot avto je zelen, šel je dan dopusta.
Julija me familija pošlje na hrvatsko morje,
Opel doma v garaži čaka, kaj vse France zmore.

OPEL SUPER 6

ZGODBA MOJEGA ŽIVLJENJA

Avtorja: France in Ana Pia Debeljak
člana OTC Škofljica

Neki dan sem imel priložnost prebrati tole pesmico. Mogoče ste že iz tega razbrali, da sem avto Opel in rad bi se vam predstavil. Nekoč sem bil mlad Opel Super 6, tip 2000 cm³. Zdaj se pridružujem lepotcem v Oldtimer Škofljica kot eden izmed mnogih, ki jim je starost v veliko čast.

Domovina mojega rojstva je Nemčija, kjer sem zagledal prvo tlakovano cesto v mestu Russelsheim. Moj oče je bil Adam Opel, a me je dal seveda proti plačilu v rejništvo prvemu, ki sem mu bil všeč.

In kakšen sem? Težak sem 1050 kg, skupna teža je 1500 kg, moja dolžina ob rojstvu in še sedaj je 4,47 m, širina 1,70 m, višina 1,66 m, medosna razdalja je 2,642 m. Pohvalim se kot limuzina kabriolet, imam štiri sedeže in dvoje vrat. Imam močno srce s 6 cilindri, premer bata je 67,5 mm, hod bata je 90 mm, imam 1920 cm³, kar mi daje posebno moč.

Vžgem na kurbel, pa tudi na ključ. Moje oči, ki se mi ponoči svetijo v temi precej štrlijo, so velike in elipsasto okrogle. Žmigavci, ki jih imam ob vratih, pa mi na vsakem ovinku kar poskočijo in zažarijo v oranžno-rdeči barvi. Električno premorem 6 V, imam hidravlične zavore, 4 brzine, števec se mi ustavi pri 100 km/h.

Nekaj časa sem živel v Nemčiji, v času 2. svetovne vojne sem kot vojno vozilo zamenjal gospodarja in mu zvesto služil v Kladnem na Češkem do leta 1954, ko sem bil nazadnje registriran in še vedno hranim svoje prometno dovoljenje.

Gospodar mi je umrl, časi so se spremenili, njegovi sinovi so začeli voziti sodobnejše avtomobile. Sameval sem zaprt v garaži, razstavili so me, bilo mi je hudo.

V juniju 2004 so me prišli pogledat iz Slovenije, trije so bili, dva moška in ženska, nekaj so se pogovarjali in odšli. Razumel sem, da sem predrag, a nekaj mi je dopovedovalo, da ne bom dolgo ostal doma. V juliju se je pripeljal v našo ulico velik tovornjak, naložili so me in skupaj s kopicco rezervnih delov odpeljali novim dogodivščinam naproti. Bil sem utrujen, razpadal sem, rja se je zažrla v moje telo, srce je močno opešalo. Zvedel sem, da je za prevoz poskrbel Anton Gradišar, ki ima življenjsko sopotnico iz Češke in zato sem tudi sam zelo rad v Sloveniji.

Razložili so me na Škofljici, nato pa me je moj novi lastnik France na avto prikolici odpeljal do svoje delavnice. Ker sem zelo težak, sem mu v pijavškem klancu delal manjše težave.

Ljudje so me hodili radovedno gledat, zmajevali so z glavami, češ, ta ne bo več požiral kilometrov, saj ga je sama rja. Jaz sem jih nemo opazoval in si mislil svoje.

Ni minil niti teden dni, ko sem na sebi začutil pravzaprav prijetno vročino varilnega aparata in zaslišal zven kleparskega kladiva. Ure, dneve in mesece - ja, tudi cel koledar je bil trikrat zamenjan - sem spreminjal svojo podobo pod spretnimi rokami mnogih mojstrov, ki so delali usklajeno kot eden.

France me je razstavil do zadnjega šravfa, v nulo kot pravijo.

Moje srce je obnavljal mojster iz Ljubljane, ki je z menoj delil leta in sva se zelo lepo ujela, saj je bilo pri njem več kot pol leta, da je pravilno preračunal delovanje motorja. Pozneje je France ugotovil, da ima doma v literaturi vse izračune. Kaj morem, če ne obvlada nemškega jezika. Dokončno je srce ozdravil Francetov prijatelj Zalarjev Ciril, iz njegovega domačega kraja.

Kleparska, mizarska (sem tudi precej lesen) in avtoličarska dela je opravil z veliko truda France, pa tudi njegova žena me je večkrat nežno pobožala, kadar je bilo treba kakšno stvar poprijeti. Na novo me je oblaznil tapetnik Krmavner iz Ljubljane in poskrbel tudi za platneno streho, ki daje varno zavetje mojim potnikom tudi v zimskem času. Posebno sem ponosen na obnovljeno masko, ki jo je po vzorcu stare potrpežljivo ustvarjal Pirmanov Janez iz Četeža. Za srečno vožnjo sem dobil tudi podkev.

Dobil sem tudi nove feltne - platišča, ki jih je posebej zame izdelal velik ljubitelj starodobnikov Vrtačnik Jože iz Dola pri Litiji. V treh letih moje prenove me je prišel večkrat pogledat in s Francetom sta cele ure klepetala ob meni.

Hladilnik so mi obnavljali v Zagorju in v Horjulu. Brodnikov Janez iz Velikih Lašč je poskrbel za vse moje okrasne letve, v Martinjak pri Domžalah pa so romali vsi moji kovinski deli na kromiranje. Tako sem domala spoznal pol Slovenije.

V času mojega restavriranja je Ana Pia vsak njen prosti čas stala za Francetom in menoj s fotoaparatom in včasih tudi s kamero. France je venomer godrnjal: »Kaj pa spet strašiš.« Ko pa sem se pripravljal spisati tole zgodbo mojega življenja, pa sem ga slišal reči: »Ja, fotografije povedo več, kot bi mogel jaz s svojimi besedami.«

V letu 2006 sem v novoletnem času prebral:

Leto spet je prehitro naokrog,
v albumu se vidi delo tvojih rok,
gladiš, švasaš, pleh krviš,
obline avta prave tak dobiš.

Vnuki - Jan, Maj in Katarina pomagajo pri delu,
dedek, dedek ne tako, narobe si naredu.

Opla Super 6 se vsi pri hiši veselimo,
kdaj z njim prve kilometre naredimo.

Sedaj se ves bleščim v rdeči-črni obleki in sem prav vesel, da sem prišel v Male Lašče in v Oldimer Club Škofljica.

Prav predsednik OTC Škofljica Franci Gruden je Francetu posredoval informacije o meni in se mu za to zahvaljujem.

Posebno pa sem vesel zaradi tega, ker sem na vseslovenskem srečanju v maju 2007 na Škofljici praznoval svojo 70. letnico. Sem namreč letnik 1937. Imel sem 52.539 bratov, večina od njih niso bili kabrioleti. Prav zanima me, s kolikimi bi se lahko še danes srečal. Na ta svet smo prihajali od januarja 1934 do konca junija 1937.

V septembru 2008 sem se dal zapeljati v Ljubljano na Gospodarsko razstavišče na 2. Festival starodobnih vozil Coddeli, ki predstavlja kulturno in tehnično dediščino. Obiskovalci so občudovali preko 30 predvojnih vozil, pa ne samo z očmi, kajti na sebi sem začutil nekaj nežnih dotikov rok in slišal vzdih: »Takega bi pa tudi jaz imel«. Počutim se mlad, srečen sem med svojimi sovrstniki in tudi med nekoliko mlajšimi kolegi. Hvaležen sem Francetu in vsej njegovi družini, da so me sprejeli za svojega in rad bi, da bi tu ostal moj dom.

Večkrat pa se spomnim na Češko, na družino Šubert iz Kladnega in sedaj sem se dokončno odločil, da jim pošljem nekaj mojih fotografij.

